Перекладач: М. Литвинець

Щовечора над ресторанами,
Де шал гарячий не приглух,
Правує окриками п'яними
Весни хмільний і тлінний дух.

Удалині, в нудоті вуличній,
Над заміським затишшям дач,
Ледь золотіє крендель в булочній
І ріже слух дитячий плач.

І кожний вечір, за шлагбаумами,
Заламуючи котелки,
Серед канав гуляють з дамами
На всякий дотеп мастаки.

Там кочети скриплять над озером,
І чується жіночий виск,
А в небі, все схопивши позирком,
Байдуже скривлюється диск.

І мій єдиний друг, наморений,
В моїм видніє келишку
І, тайним хмелем упокорений,
Як я, таїть журбу важку.

А там, біля сусідніх столиків,
Лакеї заспані стирчать,
І пияки з очима кроликів
"In vino veritas!"* кричать.

І кожен вечір, в час умовлений
(Чи це не мариться мені?),
дівочий стан, шовками зловлений,
Пливе в туманному вікні.

Вона повільно йде між п'яними,
І все зажурена, одна,
Духами дишачи й туманами,
Сідає мовчки край вікна.

І віють давніми й оздобними
Повір'ями тугі шовки,
І брилик з перами жалобними,
І персні гарної руки.

Чудною близькістю закований,
За темну я дивлюсь вуаль —
І бачу берег зачарований
І чарами пойняту даль.

Мені всі тайнощі довірено
З чиїмось сонцем заодно,
І душу всю мою незмірену
Терпке пронизує вино.

І, сколихнувшись, пера струсячі
У мозку тріпотять моїм.
І очі сині-сині, тужачи,
Цвітуть на березі смутнім.

В моїй душі є скарб, і вручено
Від нього ключ лише мені!
Потворо захміліла й змучена,
Це правда: істина — в вині!

---
* Істина в вині! (лат.)

Олександр Блок
Незнайома. Переклад Івана Глинського

Перекладач: Іван Глинський

Щовечера над ресторанами
Стихає вітру млявий рух,
І править вигуками п'яними
Весняний переплілий дух.

А над пекарнею, піднесений
Над смутком передмість і дач,
Калачик золотіє плетений,
І з тьми пливе дитячий плач.

І кожний вечір за шлагбаумами,
Заламлюючи котелки,
Серед канав гуляючи з дамами
Дотепні зухи-парубки.

Над озером — склепіння весельне
І зіграний жіночий виск.
До всього звиклий в тлі небесному
Бездумно скривлюється диск.

Щовечір плином винним скорений
Зі мною давній друг мовчить
І відбитком покірним, зомореним
В моїм стакані мерехтить.

І вкруг і поряд біля столиків
Лакеї заспані стирчать,
Й п'яниці із очима кроликів
"In vino veritas!" кричать.

Щовечора, в годину спрагнену
(Таж чи не сниться це мені?)
Дівочий стан, шовками стягнений,
Пливе в туманному вікні.

Проходить звільна межи п'яними
Вона, самітна і смутна,
Духами дишучи й туманами,
Сідає скромно край вікна.

І віють давніми повір'ями
Ті шелесткі, тугі шовки,
І капелюшок із пір'їнами,
І персні ніжної руки.

І чаром близькості окований,
Дивлюсь за траурну вуаль
Та бачу берег зачарований
І чарами сповиту даль.

Мені, мені лиш придоручено
Це загадкове сонце знов!..
І душу всю мою замучену
Терпке пронизує вино.

Й пір'їна страусна гойдається,
В моєму мозку — каламуть,
І очі сині розкриваються
Й на дальнім березі цвітуть.

В моїй душі — скарби намріяні!
І ключ — доручено мені!
Тобі, химеро п'яна, вірю я,
Бо знаю: істина в вині.